

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ivlii Cæsarisi Scaligeri Epistolæ & Orationes

Scaliger, Julius Caesar

Lugduni Batavorum, 1600

Hvgoni Salelo Episcopo Massiliensi. XLIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70455)

158 IULII CÆSAR. SCAL.
nomen meum , quod vix ipsi mihi notum
esset , tantum apud eos commendationis
habuisse video. Vale.

H V G O N I S A L E L O
E P I S C O P O M A S S I L I E N S I .
X L I I I .

IACOBVS Arnulfus cum multa & magna
officia in me sæpe contulit, tum nuper er-
ga Syluium meum tanta eius merita extite-
runt, vt referendæ gratiæ nullum mihi reli-
querit locum. Nam quæ & a me absente
desiderari potuerunt, & a præsentè præstari
debuerunt , perfecit omnia : & quæ cum
paucis poterat , expleuit solus , quippe qui
esset vir tantæ dignitatis atque autorita-
tis sua gratia effecit, vt illum non solum tibi
conciliaret , verum etiam in familiaritatem
tuam insinuaret. Quare vtri plus debeam
sane nescio , Arnulfone , qui magnitudine
recentis beneficii obruit memoriam præte-
riorum meritorum, an tibi, qui obscuri no-
minis adolescentem, extorris filium apud te
tanto honore dignum existimasti , vt inter
amicos tuos numerares. Acceperam ego Sa-
lelum virum rarum eruditione, eloquentia
singularem, at humanum scire nunc non si-
ne

ne meorum felicitate contigit. Quid enim
 illi adolescenti defuturum metuam, cui tu
 patronus adsis? Ac quanquam humili in
 fortuna natus, pene peregrinus, procul a pa-
 tria atque parentibus posset commouere te
 ad sollicitandam magnitudinem tuam, vt se
 iuues, tamen, Dei gratia, cum rerum quoti-
 dinarum nihil eum saluo Arnulfo deficiat,
 est quiddam maius, quod tua benignitate
 consequi postulet. Satis est si te admiretur,
 si intelligat patere eiusmodi aditum vel for-
 tunæ vel laudis sibi quoque, si, vbi tu vesti-
 gium fecisti, ipse insistere conetur: animad-
 uertat te cum maximo rum virorum scien-
 tiam superasses, paucorum præmium tulisse:
 dum floret virtus viuente Rege patre,
 principe filio, vocari sese ad eam existima-
 tionem, quæ debetur similibus tui. Quod
 enim priora sæcula fecit immortalia, vt viro-
 rum sapientum ratio haberetur, hoc no-
 stro, pessimæ naturæ interuentu dissolutum
 fuisset, nisi diuini Regis sapientia iniuria
 temporum dissipatos principes literarum
 in vnum congregasset, congregatos sibi, stu-
 diosis tanquam vere regiam supellectilem
 explicasset: vt non solum quia populorum
 consensu Rex est, vnus sit, sed quia vnicus
 est, Rex sit diuinitus. Solus enim sustinet
 spem

spem

spem præsentis perfectionis expectationem
 futuræ, eius iussu, ductu, auspiciis instauratæ
 sunt mentes hominũ, quæ gaudebant inte-
 ritu suo. Multos enim inuenias, qui nolint
 inanibus studiis literarum tanquam noxiis
 atque alienis a viro forti inhærere, multos,
 qui cum parentum consilio ad id coacti
 sint, naturaque duce profecerint, pigeat
 operæ: qui si Regem suum intueantur, am-
 bigant, immissamne a Deo luem hanc, an
 malitia nostra conceptam fouere nos, vt ho-
 mines esse pudeat. Ille igitur cum natura
 sua incomparabili optima quæque velle,
 diuino ingenio maxima quæque posse,
 non commisit, vel vt se desereret in tā bono
 proposito, vel ab officiis sapientiorum viro-
 rum desereretur. Ipse per se tantis, auctus
 frequentia & sapientia vestra, neque solus
 antea fuit, quia noluit; neque nunc est, in
 quo omnes estis vos. Felicem illum, qui vos
 anteiret: fortunatos vos, qui eum sequere-
 mini. Qualis consensus, quanta concordia &
 ipsius audientis aut interrogantis, & vestrum
 recitantium aut respondentium? Verum
 neque is est locus, quem mihi datum opta-
 rim ad hoc munus obeundum, neque tu
 hoc petis, cuius ore eum illa laudarem, non
 quæres alienum, neque ille patitur, qui ne-
 que

que dicta factae sua ad scribentium orationem, neque suum iudicium ad aliorum opinionem comparat : sed virtute sua & prouocat res ipsas & incendit animos ad dicendum. Neque ego, cum ad te scribere instituerem, hoc agebam, verum illud rapuit me, laus Regis, laus vestra, laus literarum. Vos autem, qui summo in statu rerum estis, patiamini nos in virtutum vestrarum gradu aliquo adhærescere. Quod ad me attinet, equidem toto animo in hac curam incumbam, vt te, & imiter doctum, & admirer sapientem, & colam pium, publicæ rei gratia, mei gratia, Syluii nostri gratia : ex quo, te adhortante & præclaris facinoribus præeunte, tanti fructus spes & iucunditas ostenditur. quæ si eius negligentia aut præuenietur aut intercipientur, non propterea prius quiescet animus meus, quam se expleuerit perpetua recordatione tantorum erga se meritorum. Nam neque insipiens ab officiis aut voluntatibus metitur operas, neque sapiens ab euentu. Quod vero finis literariorum officiorum postulat abs te, interea impetrem vt adolescentem in clientis loco habeas : nam neque dedecori erit familia per Principum atque Imperatorum sanguinem ac seriem ad hanc vsque deducta te-

L

nuita-

nuitatem, neque ipse oneri, qui non tam de opera tua, quam de splendore suâ fortunam est fabricaturus.

IOANNI GELIDÆ

X L V.

CREBRIORIBVS literis præstarem officium te salutandi: simul explerem animum meum colloquendi tecum, quando hic quicum conferam curas meas Philologiae habeo neminem. Verum quia nullum mihi te dignum suppetebat argumentum: quo modo implerem miseris chartas vacuo? vacuum sane illud omne fore videbam, quod non esset nouum. At quid nouum tibi eruditissimo, atque perpetuis exercitationibus absolutissimo? Quid igitur aliud ad te scriberem, quam de liberorum nostrorum studiis? quos cum frequentibus eorum literis tibi sciam commendatissimos: si quid submoneam, videar tum ineptus, tum ingratus de fide tua, quæ mihi perspectissima est, de humanitate, quæ in ore omnium versatur, dubitare. Amor tamen, ac tanto magis vel caritas, vel pietas aut cæca sane res est, aut contra plus quam par est, cernit. Interdum enim non videt, quæ sunt.
est